

Hazreti Süleyman (a.s.)’ın sarayına bir kuşluk vakti saf bir adam telaşla girer. Nbetçilere, hayatî bir mes’ele için Hz. Süleyman (a.s.)’la görüşeceğini söyler ve hemen huzura alınır. Hz. Süleyman (a.s.), benzi sararmış, korkudan titreyen adama sorar:

- “Hayrola ne var? Neden böyle korku içindesin? Derdin nedir? Söyle bana... ” Adam telaş içinde:

- “Bu sabah karşıma Azrail (a.s.) çıktı. Bana hışımla baktı ve hemen uzaklaştı. Anladım ki, benim canımı almaya kararlı.

- “Peki ne yapmamı istiyorsunuz?” Adam yalvarır.

- “Ey canlar koruyucusu, mazlumlar sığınağı Süleyman (a.s.)! Sen her şeye muktedirsin. Kurt, kuş, dağ, taş senin emrinde. Rzgarına emret de beni buradan ta Hindistan’a iletsin. O zaman Azrail (a.s.) belki beni bulamaz. Böylece canımı kurtarmış olurum. Medet senden!”

Hz. Süleyman (a.s.), adamın haline acır. Rüzgarı çağırır ve “Bu adamı hemen al, Hindistan’a bırak” emrini verir. Rüzgar bu... Bir eser, bir kkrer. Adamı alır ve bir anda Hindistan’da uzak bir adaya götürür. Öğleye doğru Hz. Süleyman (a.s.) dîvanı toplayarak, gelenlerle görüşmeye başlar. Bir de ne görsün, Azrail (a.s.) da topluluğun içine karışmış, dîvanda oturmaktadır.

Hemen yanına çağırır.

- “Ey Azrail! Bugün kuşluk vakti o adama neden hışımla baktın? Neden o zavallıyı korkuttun” der. Azrail (a.s.) cevap verir.

- “Ey Dünyanın ulu sultanı. Ben, o adama öfkeyle, hışımla bakmadım. Hayretle baktım. O yanlış anladı. Vehme kapıldı. Onu, burada görünce şaşırdım. Çünkü Allah (c.c.) bana emretmişti ki:

- “Haydi git, bu akşam o adamın canını Hindistan’da al” Ben de bu adamın yüz kanadı olsa, bu akşam Hindistan da olamaz. Bu nasıl iştir, diye hayretlere düştüm. İşte ona bakışımın sebebi bu idi”

Kimden kaçıyoruz? Kendimizden mi? Bu hayalî bir şey... Kimden kapıp kurtarıyoruz?... Allah (cc )’dan mı? Ne boş hayal!.. Dünya, Allah (cc )’den gafil olmaktır... Dünya, para pul, kadın, giyim-kuşam, ticaret değildir. Bunu bil... ”